Pregaria.cat

Entrada

El més important és la relació amb Déu

No creus que ets massa egoista quan pregues? A vegades estàs una bona estona mirant com et trobes, què t'han dit, com et veuen, què faràs o no faràs.... i quan te n'adones ja quasi és l'hora de plegar.

El Senyor s'ho mira. Calla i possiblement li fa gràcia. Sap prou bé que és normal que estem preocupats, sovint molt preocupats, per nosaltres mateixos. Li agradaria segurament fer algun comentari, formular alguna pregunta o remoure algun sentiment; però no li deixes, no li dones l'oportunitat amb tant d'entotsolament personal,

Per fi ha trobat una escletxa. La ment ha quedat buida, per uns instants. Possiblement cansada de tant de jo. I Ell, *l'Esperit pacient*, "ara és la meva", i plaff!, et diu una paraula, mou un sentiment, et recorda un gest o, molts cops, et comunica un silenci ple. Tot canvia. Ara hi ha relació. Abans era un monòleg. Ha començat el diàleg.

El més important a la pregària és la relació amb Déu. I, com sé jo – penses – que és Ell el qui em parla i no jo mateix que em parlo i contesto? No li negaràs a Ell la qualitat de comunicar-se? Precisament per comunicar-se ha pres la nostra naturalesa humana. Jesús és humà i en Ell Déu es comunica de forma humana.

Si vas pregant aniràs notant quan et parles a tu mateix i quan és Ell que t'arriba. És com tot, es va sabent per l'experiència. L'arbre dóna el seus fruits, i el fruit de la relació amb Ell, és amor.

1.- Amb Jesús Déu ens ho ha fet fàcil. Els complicats som nosaltres.
2.- No pensis tant amb tu. Pensa que Ell està dintre teu. Calla i deixa espai a la relació.
3.- És possible que Ell es vulgui comunicar. Com que ara no t'interessa, mai trobes el temps per fer silenci interior.
4.- Quan de debò Ell t'ha parlat et trobes d'entrada quiet i assossegat. L'enemic d'aquesta pau i dolç amor serà el teu racionalisme.
5.- No cerquis a Déu com un sedant. Si et fa falta un tranquil·litzant ves al metge o a la farmàcia. Cerca Déu per Ell mateix. S'ho mereix.